

J. Mrázek

DIVADLO JAKO KAŽDODENNÍ ZPŘÍTOMŇOVÁNÍ posudek oponenta diplomové práce

Případla mi role oponenta. Tudíž budu oponovat. Nejde o nic osobního. „Oponent“ je role (tak trochu „koncept“, ale mohu se v jeho rámci celkem dobře zpřítomnit ☺), která je profilována primárně odbornými pravidly. Posudek bude mít formu komentářů k četbě. Shrnutí bude v závěru posudku. Místa k diskusi u obhajoby budou vyznačena takto: ?

– s. 14: „vyzival“ ... mimochodem, v textu se vyskytuje podobných problémů celkem dost – budu na ně upozorňovat, ale bude-li jich více, pak ne po celou dobu, během níž budu text číst.

– s. 15: ... Obecně souhlasím ... ale ta důvěra, že ikeáčkový stoleček je konferenčním stolem nezávisí jen na „ikeáččnosti“ ... je tu také ve hře onen „divácký typ“ a ten může vnímat i přesto iluzívně ...

– s. 16 – 2. odstavec: Takže je-li soulad mezi konceptem a děním, iluzívnost či její opak už nejsou ve hře?

– ... a ještě týž odstavec: „zcela ztotožnění“ ... nu, asi bude potřeba mi to dovysvětlit ... míníte „propadnutí se do hry“ v tom smyslu, že herec zapomene, že hraje?

– s. 22: „... jsme rozvinuly ...“

– s. 22: Psychologicky vzato je tvrzení, že kreativita není založena na myšlení, poněkud nesprávné. Jeví se mi, že autor se začíná odchylovat od opory v odborné literatuře pojednávající o jevech, které zde řeší, a popisuje především postup své práce ...

– Z jistého hlediska je ovšem např. princip vycházení do výrazu či hry atd. od tělové zkušenosti („nepřipravím“ si pozici *kdojsem* předem, ale udělám ji a tím zjistím *kdojsem* ...) poměrně standardním postupem. Pokud je tělová inteligence pro hraní klíčová, a na tom - pokud vím - panuje v oboru shoda, pak nelze ani nic jiného očekávat. Tedy – nejde tu zřejmě o inovaci ...

– s. 23: Mimochodem, mezi vjemem a jednáním „běží“ obvykle ještě (automatická) myšlenka a emoce ... čili vjem, než vyvolá případně reakci v podobě jednání, je následně zpracováván ještě na dalších „stanovištích“.

– s. 26: „... projevů výchovné dramatiky ...“ Další následující překlepy či chyby ve slovech už neuvádím.

– Dále se mi komentuje obtížně, jde o popis osobního prožívání určitých činností, často ale i tak dosti obecný. O tom mohu jako oponent jen těžko diskutovat. Je tedy pro mne nyní spíše otázkou, jaký bude přínos těchto reflexí pro obor (pro autora jistě význam má). Ostatně, takový popis osobní zkušenosti může být pro druhé i těžko konkrétně dostupný, srozumitelný apod.

– Mimochodem, divilo se nikoliv Vyskočilovo ucho, ale ucho Werichovo ...

– Pokud jde o Węgajty, ocenil bych redukci popisů dění nesměřujících k tématu.

– Podotýkám ještě, že tu nejde o výzkum, o - řekněme - autoetnografický desing „lege artis“, což je škoda. S komentovaným užitím tohoto rámce by se první, „popisně-praktická“ část posunula z roviny pouze osobní reflexe do roviny výzkumu.

– Teoretická část je opřena o četné autory a má též ráz, řekněme, filozofického textu.

Nalézáme tu i partie vyšší obecnosti. Opět nemíním nic v obsahu rozporovat, ale schází mi v něm podstatnější(!) propojení s částí první (zhodnocení zkušeností traktovanou teorií tak, aby tato zkušenost byla navíc obecněji dostupná).

– s. 70: ... ale ... nejsou např. příklady „udělej gesto větší...“ oním problematickým zadáním,

na které se žák soustředí ...?

Nejsem si úplně jist tím, nakolik mohou stát „koncept“ a „dění“ jakoby proti době či být nekompatibilní atd. atd. (alespoň tak tomu z četby na začátku práce rozumím), jakkoliv jinde to autor zřejmě zase až tak úplně sám nemíní ...

– Znovu mi tu vyvstává otázka: Text se zabývá řadou praktických témat, ale velmi často odchází do abstraktní či obecné roviny. Jakoby zůstával značně uzavřen ve zkušenosti, resp. v myšlenkovém zpracování této zkušenosti v hlavě (v širokém slova smyslu) autorově, ale nepřecházel už nápomocně k jiným. Pokud se nemýlím, pak je to (opět) škoda ...

Moje „pocity“ jsou ve finále rozporné. Autor jeví erudici, zaujetí, vůli hledat, zkušenost. To je bez debat ocenění hodno. Sám text ale podle mého úsudku zůstává oboru něco dlužen – ano, onu vyšší míru srozumitelné dostupnosti (či chcete-li, ačkoliv zde není prezentován výzkum, jistou *transferabilitu*, tedy přenosnost výsledků). Po létech zkušeností ☺ si dokážu tuto práci „typologicky“ zařadit, a to mezi ty, kde – sice ne neustále, ale přece jen dost zhusta – postrádám jakousi „meziúroveň“ výkladu mezi obecnem a konkrétnem (které je ne nedůležitým tématem této práce). Úroveň, která by více propojila až „technické“ záležitosti, o nichž text je (a nemůže vzhledem k tématu nebýt) a „výslunné nivy“ obecnin, abstrakcí atd. (až k filozofům sahající). S tím souvisí i osobní akcent textu. Je užitečný, ale zachycuje spíše individuální růst studenta subjektivně vnímaný jím samým, než - řekněme - vývoj nějakého pro obor podstatného (atd. atd.) jevu. ... jak patrně, pořád mám v hlavě, že magisterská práce by měla mít i přínos pro obor v nadindividuálním smyslu.

Nu, dostal jsem text a četl jsem ho tak, jak jsem schopen ho číst. Nuže: Práce nicméně vyhovuje požadavkům. Struktura celku je postavena logicky, práce s literaturou je adekvátní, text je kultivovaný.

Práci doporučuji k obhajobě.

Navržená klasifikace: předběžně mezi B (až C?), ale vzhledem k výše řečenému je „definitivní“ pro mne klasifikace obtížná.

4. I. 2022

Josef Valenta